

На единствената маса, сложена до чебура съ боза, нѣколко младежи играятъ трупаница. Надъ тѣхъ сж се надвесили други, които често се намѣсватъ въ играта. Тѣ дори си позволяватъ да грабнатъ карта отъ ржцетѣ на нѣкой играчъ и да я хвърлятъ вмѣсто него. Това предизвиква недоволството на останалитѣ, и често се започватъ остри препирни.

— Ама тука кой играе: ти ли или той?

— И той, и азъ.

— Тогава защо не седнешъ на неговото мѣсто?

— То си е моя работа.

— Твоя . . . Ще ти кажа азъ тебе една твоя, като се дигна.

— Ха опитай се де!

Гърдитѣ се изпжчватъ и юмруцитѣ въ очакване се слагатъ на хълбоцитѣ.

Двамата при печката се намисатъ:

— Ха де, ха да разберемъ и ние нѣщо отъ играта.

— Какво да разберете? — запитва злобно разсърдениятъ играчъ

— Да видимъ представление безъ пари.

Сякашъ сломенъ отъ тия думи, играчътъ си сѣда на мѣстото, връща хвърлената съ чужда намѣса карта, взимъ своята и блъсва друга:

— Цакай сега да те видя.

До вратата трета група играе на парà. Напълнили пояситѣ си съ орѣхи, младежитѣ замѣрватъ една монета, закрепена върху главичката на закованъ въ земята гвоздей. Тука играта върви по-кротко и по-плавно, макаръ спрѣчкванията да не сж твърде рѣдки. Но тѣ сж толкова невинни, че на тѣхъ никой не обръща внимание. А и каква хитростъ може да се прояви? Най-много, играчътъ ще се наклони повече, за да скжси разстоянието между гвоздея и себе си, или пъкъ ще сложи, ужъ случайно, крака си отвждъ чъртата. Пъкъ тука е и бозаджията. Той умѣ спокойно да изглажда всички недоразумения, защото половината отъ печалбата при всѣко сваляне на парàта е негова. Накрай всичкитѣ орѣхи прибира той само заради гостоприемството, което е далъ на играчитѣ. . .

* * *

Унесени въ играта, никой отъ младежитѣ не забележа, когато влѣзе младиятъ даскалъ, макаръ той да изтупа шумно краката си отъ снѣга, да изпуха на ржка шапката си и да поздрави доста високо. Но това не го огорчи. Той добре знаеше, колко